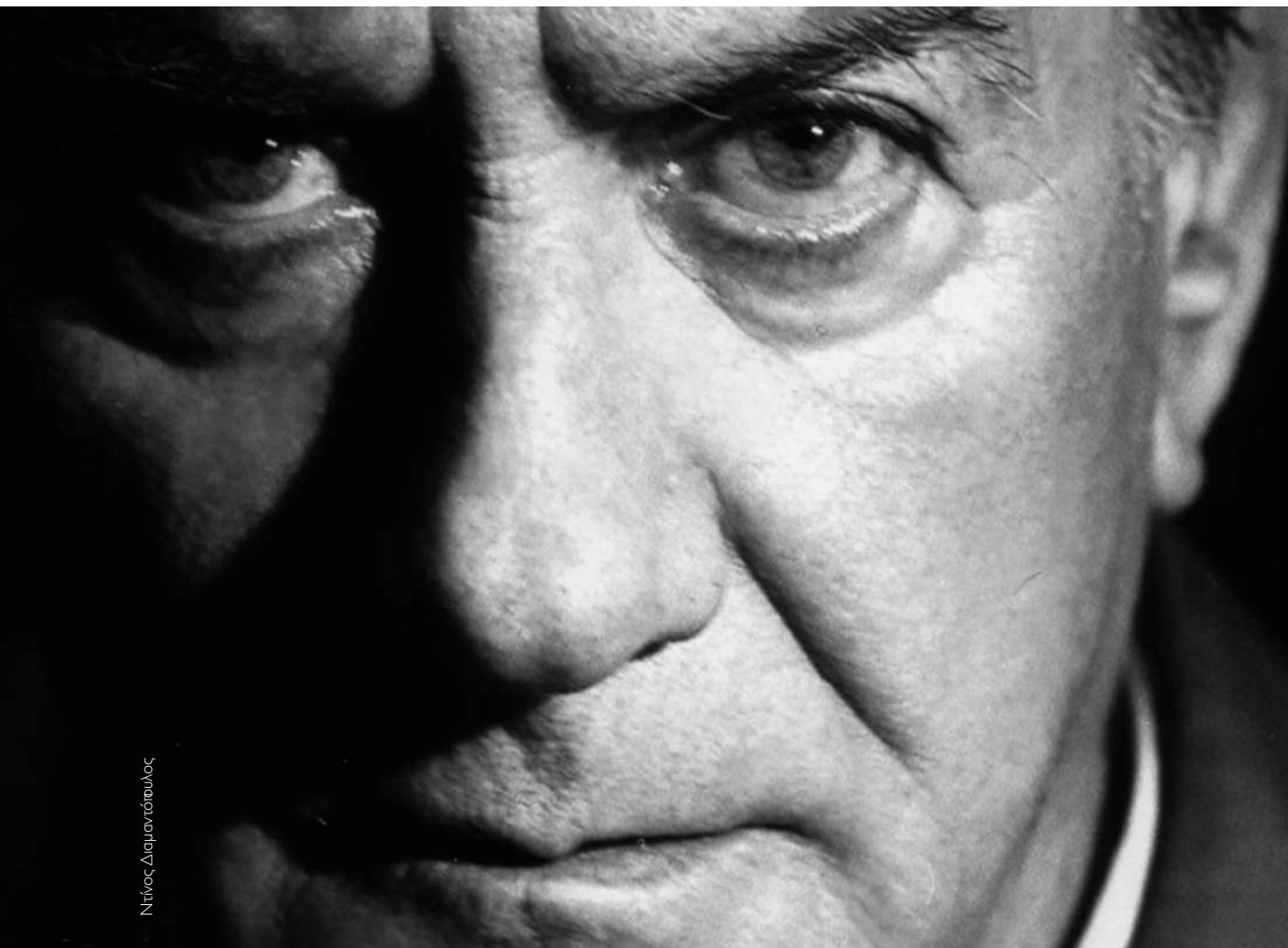

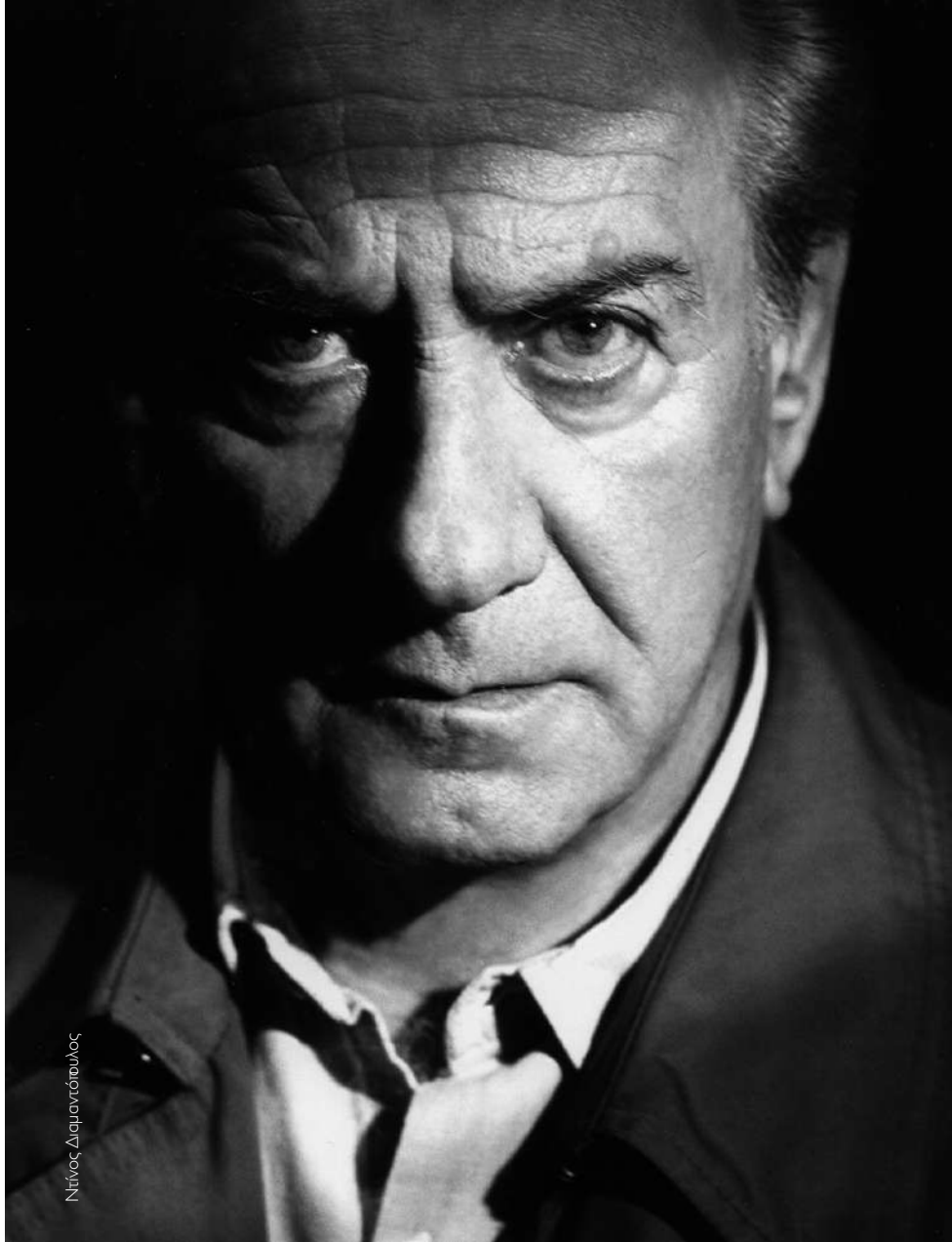
01

NONIKA ΓΑΛΗΝΕΑ

Χωρίς

τον Ανέκο Αλεξανδράκη

Ντίνος Διμαντόπουλος

Αλέκος Αλεξανδράκης. Η τελευταία του φωτογραφία. Το μέγεθος της προσωπικότητας του ανθρώπου που χάνεις, καθορίζει το μέγεθος της απουσίας με την οποία πρέπει να μάθεις να ζεις.

Πάει πάνω από χρόνος που έφυγε ο Αλέκος. Ο άνθρωπός μου – που με τίμησε ως γυναίκα, ως ηθοποιό και ως άνθρωπο ως την τελευταία μέρα της ζωής του.

Πόνεσα τόσο πολύ όταν έφυγε. Νόμιζα πως αυτός ο πόνος δεν θα περάσει ποτέ. Και όμως. Η ζωή μάς βοηθάει να βρίσκουμε διεξόδους. Μαθαίνουμε να ζούμε όχι μόνο με ό,τι μας δίνει η ζωή αλλά και με ό,τι μας παίρνει.

Όταν οι άνθρωποί μας φεύγουν, ερχόμαστε πιο κοντά σ' αυτούς που έχουν μείνει. Τώρα η οικογένειά του και η οικογένειά μου γίναμε μία οικογένεια. Έτσι, η επαφή μας συνεχίζεται.

Φέτος, τα Χριστούγεννα τα περάσαμε όλοι μαζί στο σπίτι μου, μαζί με το εγγονάκι του, τον νεαρό Αλέξανδρο Αλεξανδράκη, το πιο γλυκό, μοναδικό αγοράκι που έχω δει στη ζωή μου, που τόσο πολύ μου θυμίζει τον Αλέκο και με γεμίζει ευτυχία, όταν το παίρνω αγκαλιά.

Αυτό το παιδάκι για μένα είναι η συνέχεια του Αλέκου. Είναι η ελπίδα πως το «χωρίς» είναι μια λέξη μέσα στο μυαλό μας, όπως όλες οι άλλες, και πως τίποτα δεν σταματάει εδώ, επειδή δεν γνωρίζουμε το παραπέρα.

Έχω πει και έχω γράψει πολλά για τον Αλέκο. Τώρα σιωπή. Μέσα απ' τη σιωπή μου ζητάει τη γαλήνη του, μεσ' απ' τη σιωπή μου προστατεύομαι κι εγώ, μέσα απ' τη σιωπή μας προστατεύεται όλη η ζωή που ζήσαμε.